

# Thaís

## *Berättelsen om mitt liv*

Thaís har just fyllt 17 år och är mamma till Thaíssa, en charmig tvååring, som är hennes största glädje, och enda familj. ÖTar de henne ifrån mig vet jag inte vad jag tar mig tillö, säger hon ibland och då rinner tårarna. Annars är hon nästan alltid glad och trivs på Abrigo. ÖSå här länge har jag inte bott på samma plats sedan jag var sju årö, säger hon. Och så är det; hennes liv har bestått av många förflyttningar, de flesta orsakade av att hon rymt från barnhem och andra institutioner. Det har gått ut över hennes skolgång. Hon har, med knapp nöd, fått ut betyg från tredje klassen i folkskolan. Men nu är hon i full fart med sina studier. ÖJag kanske inte har studerat så mycket, men det betyder inte att jag inte kan skriva. Jag älskar att skrivaö, säger hon med emfas. ÖJag kanske rent av skulle kunna bli författare?ö ÖBra idéö, säger jag, medan jag försöker städa upp på mitt skrivbord inför semestern. öVi gör så här: Du skriver en berättelse som du får visa mig när jag kommer tillbaka. Du har fyra veckor på dig.ö ÖVad skall jag skriva om?ö ÖJag tycker att du skall berätta om dig själv.ö ÖJa, det gör jag!ö säger hon glatt, och tillägger sedan högtidligt: öJag skall skriva något som jag skall kalla Berättelsen om mitt liv.ö Här följer hennes berättelse, alldeles så som hon skrivit den.

öNär jag var en månad gammal gav min mamma bort mig till tant Jussara, som brukade ta hand om barn i trakten när deras mammor inte hade någonstans att bo. Tant Jussara har många gånger berättat för mig hur min mamma sökte upp henne för att fråga om jag kunde få stanna några dagar eller högst en vecka medan hon försökte skaffa sig ett jobb och en plats att bo. Tant Jussara var tveksam och ville först inte ta hand om mig. Hon tänkte på allt besvär hon skulle få med att vänja mig vid nappflaska. Mamma grät och sa att hon inte ville lämna mig till barnhemmet, för där hade hon själv fått växa upp och det hade varit hemskt. Och hon lovade att hon skulle komma tillbaka för att hämta mig, så snart hon fått ordning på sitt liv. Men hon kom aldrig tillbaka och jag vet inte var hon finns. Kanske tänker hon på mig ibland. Jag hoppas att hon gör det. Jag tänker ofta på henne. Vi var fem barn som bodde hos tant Jussara. Vi räknade varandra som syskon, det gör vi väl på sätt och vis fortfarande. Och vi kallade tant Jussara för mamma, fast det visste vi förstås att hon inte var. Huset var litet, ett enda rum, avdelat med ett draperi. Vi barn på två madrasser på golvet, och bakom draperiet stod tant Jussaras säng och hennes byrå. Köket låg utomhus, efter ena väggen, men med ett tak över. I rummet fanns en soffa, ett klädskåp, en tv och så kylskåpet, som tant Jussara hade köpt begagnat och som hon var väldigt stolt över. Det blev väldigt trångt på kvällen när vi lagt ut madrasserna.



Tant Jussara tjänade pengar genom att hjälpa folk med tvätten, hon tog städjobb och sålde kakor på torget. Vi fick hjälpa henne att sälja, men baka ville hon göra själv, då fick vi hålla oss undan. Det är svårt att förstå hur hon klarade av att försörja oss. Jag vet att hon fick paket med ris och bönor från grannarna och så avlagda kläder, förstås. Jag har faktiskt aldrig haft en klänning eller ett par byxor som varit nya. Vi var fattiga, men det var inget vi tänkte på eller bekymrade oss över. De flesta andra i kåkstaden hade det inte mycket bättre än vi.

När jag var sex år hände något som jag inte riktigt kan förklara. Jag förändrades, och ville inte längre hjälpa till med arbetet hemma utan stack iväg och var borta hela dagen för att leka med segeldrakar och sparka fotboll. Och efter en tid började jag göra något riktigt hemskt, jag började stjäla från min fostermamma. Pengarna som jag stal gav jag till andra barn. Jag använde dem aldrig för att köpa godis eller sådant till mig själv. Tant Jussara kom på mig flera gånger och jag grät och lovade att aldrig göra om det, men efter någon vecka var det lika illa igen, och till slut förklarade tant Jussara att hon inte ville ta hand om mig längre. Hon lämnade mig till några släktingar som jag aldrig träffat tidigare. De här släktingarna hade inte velat hjälpa min mamma, men nu skällde tant Jussara ut dem och sa att det var deras plikt att låta mig bo hos dem och att jag kunde göra rätt för mig genom att städa och springa ärenden. Jag grät mycket men förstod att jag hade mig själv att skylla. Jag kom till folk jag inte kände, och som inte tyckte om mig. Mannen i familjen var kusin till mamma, och han bodde där med sin fru och två söner, som var mycket äldre än jag, nästan vuxna.



Jag hade börjat i första klassen i en skola, som låg alldeles i närheten, och där studerade jag tre timmar varje förmiddag. På eftermiddagen skulle jag städa och diska och se till att maten var uppvärmd när familjen kom hem framåt kvällen. Huset var ganska stort och först var jag imponerad och tyckte att jag hade fått det bättre. Men mina släktingar var inte snälla mot mig och pratade knappast med mig. Och de drack sockerrörsbrännvin och då blev det ofta bråk och skrik långt fram på nätterna.

En kväll, några månader senare, blev det strömavbrott. Jag var ensam hemma och blev mycket rädd när det plötsligt blev alldeles mörkt omkring mig. Plötsligt hörde jag att någon kom in i rummet och tog tag i mig. Jag kände på hans händer att det var en man. Först blev jag glad över att jag inte var ensam hemma, men sedan blev det hemskt för han började dra av mig mina kläder och höll för min mun för att jag inte skulle skrika. Det var första gången någon förgrep sig på mig. Det var inte någon av pojkarna, utan deras pappa. Och sedan kom ljuset tillbaka och i samma stund steg hans fru in i rummet, hon tittade först på mig och sedan på sin man. Därefter gick hon fram och gav mig en örfil och knuffade ut mig genom dörren och slängde mina kläder efter mig. Jag tog mina kläder och smög mig undan för jag var rädd att någon skulle se mig. Först när de släckt ljuset och gått och lagt sig vågade jag mig fram.

Jag väntade tills de började bli ljus och då började jag springa därifrån och tog mig tillbaka till tant Jussaras hus. Det var ingen hemma men jag såg att det fanns folk i grannhuset och jag gick dit och berättade allt för tanten som bodde där och hon tog kontakt med Barnavårdsnämnden som kom och hämtade mig och förde mig till ett Barnhem. Jag trivdes inte alls. Där var massor med barn i alla åldrar och väldigt bråkigt och smutsigt. Det var hemskt och jag rymde flera gånger, men blev alltid förd tillbaka.

Det var inte under något av mina rymningsförsök utan på själva barnhemmet som jag blev våldtagen. Och han som gjorde det arbetade där. Han hette José men alla kallade honom för Zezão för han var väldigt stor och tjock. Han hade pratat med mig flera gånger, och en gång försvarade han mig när några av de andra barnen bråkade med mig. Och så en kväll kom han fram till mig och pratade, precis som om vi var vänner på riktigt och plötsligt bad han mig att hjälpa honom att städa i rummet där han bodde. Jag blev glad över att han frågade mig. Men

när vi kom in i hans rum låste han genast dörren och sedan våldtog han mig. Det gjorde ont och jag blödde mycket. Efteråt sa han att det skulle gå illa för mig om jag berättade det för någon. Men jag berättade det i alla fall för föreståndaren på barnhemmet. Och Zezão kallades till ett samtal, men han nekade och sa att jag ville hämnas på honom. Ingen trodde på mig. Jag rymde igen, men nu var det ingen som letade efter mig. Det var nog glada över att jag försvann.

Det var därefter jag började prostituera mig. Det gick till så att någon plockade upp mig och förde mig till sitt hus och så fick jag stanna där några dagar, och fick bada och äta och ibland pengar, men efter två eller tre dagar fick jag gå. Jag blev bjuden på sprit, och därefter drack jag alltid sockerrörsbrännvin när jag gick ut med män, för då blev det lättare. Och så där höll det på. Jag var redan 12 år, och jag borde ha haft bättre vett. Vid den tiden lärde jag känna folk från en kyrka i närheten, och jag pratade mycket med dem och började förstå saker som jag inte tänkt på tidigare, men trots det fortsatte jag att dricka, spela på spelautomater och prostituera mig. Vid en polisrazzia åkte jag fast och eftersom jag var minderårig fördes jag till ett ungdomshem, men där var det var ingen större kontroll. Det var aldrig någon som upptäckte att jag stack iväg på nätterna och återvände först i gryningen.

Något år senare förstod jag att jag var gravid och då var jag redan i sjunde månaden. När min dotter Thaíssa föddes överfördes jag till ett hem för unga mammor. Jag vet inte vem som är hennes pappa. På min födelsedag, när jag fyllde 15 år, flydde jag hem till min fostermamma Jussara. Hon vill gärna hjälpa mig, men är sjuk, och mina fostersyskon är fortfarande arga på mig, för de tycker att jag uppfört mig illa. De har rätt, och jag erkänner att allt som gick fel berodde på mina egna val. Jag skyller inte på någon. Nu när jag blivit äldre ser jag på mitt liv på ett annat sätt. Jag får lägga det gamla bakom mig, och börja leva för framtiden. Först måste jag studera, och sedan skaffa mig ett arbete så att jag kan försörja mig själv och min dotter.ö